

Winkler Venceslav:

O brezposelnih zvezdah

»Bog ve, če bodo hotele,« je zmajal krčmar in jih je šel vprašat.

»O seveda!« so veselo vzkliknile. »To je naše najljubše opravilo, samo jesti in piti nam boste dali.«

»To pa!« je pritrdil krčmar in je bil resnično zadovoljen.

Proti jutru so šle zvezde spat. Nekatere so se spravile na seno, toda obljubiti so morale poprej, da ne bodo ničesar zažgale. Druge so legle kar pod klopi. Ko so jih ljudje gledali, se jim je zdelo čudno, da morejo take neznatne sive stvarce s tako silo sijati.

Zvečer je pa bila vrtna veselica. Krčmar je vse popoldne urejeval prostor. Gostov se je nabralo kakor še nikoli, ker je bilo ravno žegnanje in je bila vas tudi takole boli od ceste, ki je še ni obiskala stiska. Ko je legel na

zemljo mrak, je rekel ljudem krčmar:

»Zdaj boste šele videli nekaj posebnega.«

Poklical je zvezde. Pritekle so, poskočile in obvisle tam, kamor je pač katera obvisela. Največ jih je bilo po drevju, nekatere so ostale na vencih, ki so bili razpeti po vrtu, nekaj jih je padlo celo na mize. Vse pa so sijale

kot še nikoli nobena luc.

»To so pa skoraj nebesa!« so rekli ljudje, tako so se čudili.

Potem je bilo vse, kakor so navadno veselice. Ljudje so pili, peli, vriskali in plesali in veselo je bilo do jutra, ko so se zvezde odpravile spat.

»Pridemo pa še drugič! Pri vas je zelo lepo,« so rekli gostje krčmarju.

Nato je bila skoraj vsak večer veselica. Zvezde so sijale, kar so mogle, da bi ustregle vsem ljudem, nekatere so se tudi prekucevale, da je bilo vse skupaj že bolj podobno cirkusu. Krčmar je bil skop in je veliko zashžl,

Čeprav je moral plačevati za veselice precej davkov. Zvezde so se dobro obmesle. Začel je premišljevat, kako bi si postavil novo hišo in velik, zelo velik vrt, da bi šlo več ljudi nanj.

Takrat so se tudi zvezde spomnile, da bi morale biti nekoliko drugače.

»Poglejte,« je rekla ena izmed njih, »saj nimamo nič plače. Nekoč bomo strgale te revne oblekce, kje bomo dobile druge?«

Sklenile so, da bodo rekle gospodarju, naj jim da plačo.

Zvečer, preden se je začela veselica, so stopile pred krčmarja.

»Tako in tako,« je rekla tista, ki je bila najbolj jezična, »plače nimamo nič, a to se ne spodobi. Samo nekaj dinarjev vsaki, saj ne zahtevamo veliko, samo toliko, da si lahko kupimo obleko.«

Krčmar se je bil pa že zelo prevzel, ker je postal bogat. Pisano je pogledal zvezde in je pokazal ošabno z roko:

»Marš v kot, dokler vas ne pokličem!«

»Torej ne bo nič,« so premislile zvezde v kotu. Dolgo so premišljevale, kako je nekaj na svetu narobe, nato se je osrčila najmlajša.

»Potem pa kar pojdimo!« je rekla.

»Saj to smo že vse mislile,« so pravile, »a smo dejale, da bi mogoče ne bilo prav.«

Ker niso imele ne cul ne kovčegov, so se kar vzdignile in odšle na pot. Gostje so ravno prihajali na veselico in so jih videli.

»Kam pa greste?« so osupnili.

»Plačati nam noče,« se rekle in šle kar mimo njih. Bilo jih je velika in dolga procesija, posebno, ker nekatere niso mogle hoditi in so zastajale, kakor bi bile bolne.

Proti jutru so prišle do velikega mesta. Težki avtomobili bi jih kmalu pošteptali, komaj so se umikale ljudem in vozovom. Šle so na magistrat.

»Ne vem, če bo kaj,« je rekel gospod župan. »Luči je za silo že zadosti, da bi jih še kaj več napravili pa nimamo denarja. Kriza je. Če počakate takole mesec dni ali pa dva, potem bo mogoče kaj.«

Nekatere so bile zadovoljne, hodile so po mestnih ulicah in prezebale, dokler niso prišli boljši časi in boljši ljudje. Druge so se pa hitro naveličale pohajkovanja, stopile so v službo, ta pri tem, ta pri onem bogatinu, da so bile za okrasek na hodniku, ko že drugačne službe ni bilo mogoče dobiti.

Ko so pa nastopili mrzlejši dnevi, je postala stiska še hujša. Naenkrat so vse zvezde izgubile službe.

»Skrbeti moramo za domačine,« je rekel gospod župan, ko jih je odslovil.

Toda tudi domačinov niso sprejeli, ker ni bilo denarja.

Zvezde so pa bile na cesti. Tam je bilo že vse polno brezposelnih ljudi. Hodili so med hišami neobriti, z visoko zavihanimi ovratniki in z rokami v žepih. Zdaj pa zdaj so se kje ustavili in godrnjali. Pravili so, da imajo doma otroke in da bodo vsi poginili.

»To je pa hudol!« so rekle zvezde in so se zamislile.

Nič posebnega niso mogle preudariti. Po cestah je rasel večer, prižgali so električne luči, naletaval je sneg in ti-

sti, ki se imeli delo, so se vračali z dela proti domu.

»Kam boste šle pa, ve?« so vprašali brezposelne zvezde.

»Kam? Tukaj ostanemo, saj nimamo doma,« so rekle zvezde.

»Saj boste zmrznile in poteptali vas bodo,« so dejali brezposelni. »Pojdite z nami! Sicer smo na temnem in lačni smo, ampak za enega bo v vsaki sobi pač še prostora.«

»Pa gremo!« so veselo vzkliknile zvezde in šle z njimi. Vsaka je šla z enim, tako, da so se razkropile na vse strani mesta.

»Pri nas imamo otroke in bodo jokali, mogoče vam bo nerodno zaradi spanja,« so se opravičevali nekateri.

»O nič, nič!« so hitele zvezde. »Saj smo vsega vajene. In ponoči navadno sploh ne spimo — — —«

Stražniki, ki so tisto noč hodili po predmestjih, so se silno čudili. Skoraj skozi vsako okno je sijala topla luč. Pristopili so in pogledali. Videči so v vsaki sobi revno družino in sredi nje

lepo zvezdo, tako zvezdo, kakor so sijale časih, ko je bilo še drugače, na večernem nebu. Otroci so se smehljali in ploskali z ročicami. zvezda je pa gorela, kakor bi hotela še tisto noč vsa do dna izgoriti — — —

Felix Timmermaus — K. V.:

Prašiček

»Očka,« vpraša Klarica, »zakaj teka-
jo prašički nagi po svetu?«

»Ker nimajo las,« pravi Lizika.

»Pač, imajo jih,« meni oče. »Poglej, tu je eden, in tu še en las, in mislim, da je tu še tretji.«

»To že niso lasje,« pravi Lizika, »to so ščetine.«

In spet vpraša Klarica: »Zakaj teka prašiček nag po svetu?«

»In zakaj stopa po prstih?«

»In zakaj ima take oči kakor dojenček, kadar kriči?«

»In zakaj je njegov repek zavit kakor kodrček?«

In oče pripoveduje:

Ko je ljubi Bog ustvaril živali, so bile še vse gole. Toda še tisti dan jih je hotel s pomočjo svojih angelov pobarvati in obleči, vsakega na svoj način in njemu primerno. Vse živali so stale mirno in lepo druga za drugo in so čakale, da pridejo na vrsto. Toda prašič, ki je bil že spočetka požrešen, je stekel iz vrste in ril po zemlji. Tako je prišel v gozd, kjer je prišel ruvati in mlaskati nežne, sočne korenine. Ko se je dobro najedel, je zadovoljno legel na hrbet, pomolil vse štiri noge v zrak in zaspal.

Ko je soince zahajalo, se je zbudil in spomnil se je, da danes ljubi Bog barva

živali. Na vso moč je tekel, da bi še prišel pravočasno na vrsto. Srečal je mnogo živali, ki so bile vse lepo oblečene in pobarvane, vsaka drugače, da so se ločile med seboj.

Joj, kako se je ljubi Bog ustrašil, ko je zagledal nagega prašička. Sedel je že s svojimi angeli na oblaku, da bi odjadral v nebesa. Barv je zmanjkalo in skrinja za obleko je bila prazna kakor siromakov želoec.

Obupno je sklenil roke. Kaj naj stori!

»Prepozno si prišel!« reče ljubi Bog prašičku. »Poglej v škatljo za barve. Tudi če si natakneš očala, ne najdeš niti kapljice več. Vse čopiče smo izmili v jarku in vse blago smo porabili. Ah, in ti edini si nag! Prašiček, prašiček, zakaj si šel iz vrste!«

Prvi angel se je že uprl z nogami ob zemljo, da bi odrinil oblak, toda prašiček je pričel tako obupno kruliti in cviliti, da je postal njegov rilec še daljši in oči ni bilo videti. Ljubi Bog je bil bled ko stena. Tako rad bi pomagal prašičku, ki je bil tako strašno grd. Ljubi Bog je v zadregi grebel z roko v svojih zlatih laseh.

Prašiček pa je kričal venomer: »Samo jaz sem nag, samo jaz sem nag! In niti enega okraska, niti najmanjšega ornamenta ni na mojem telesu! Saj bi bil vendar z majhnim zadovoljen!« Toda vse tarnanje ni vrnilo ljubemu Bogu barv in blaga.

V zadregi si je ljubi Bog vil lase okoli prsta in lep koder je obvisel na njem. Tedaj je opazil revni in mlahavi prašičkov repek, ki je žalostno visel proti zemlji in nekaj imenitnega mu je prišlo na misel. »Pridi bliže!« je dejal in vzel škarje svedralke, s katerimi je bil nakodral oveo in druge živali, jih ogrel na prvi zvezdi, ki je vzcvetela na modrem nebu, in je nasvedral borni prašičkov repek v ljubek trajen koder.

»Več ne morem storiti,« je rekel ljubi Bog, »tvojih nog ti vendar ne bom nakodral!«

Prašiček se je ozri na svoj rep in zdel se mu je tako lep, da je pričel kruliti od samega veselja. Bil je tako ponosen nanj in se je tako postavil z njim, da je stopal odslej po prstih kakor bogata gospodična, ki si je kupila nov klobuk.

Manica:

Najboljše in najslabše

Neki baron je imel starega toda izvrstnega kuharja. Pri neki priliki se je hotel s svojim zvestim služabnikom nekoliko pošaliti, pa mu je dejal:

»Grgo, danes mi moraš postaviti na mizo najboljše, kar je na svetu!«

»Dobro, gospodar,« reče Grgo in gre takoj na delo. Točno opoldan sede potem baron k mizi in kuhar postavi predenj lepo obložen svinjski jezik.

Baron se začudi:

»Kaj, Grgo? To bi naj bilo najboljše?«

»Oprostite gospodar,« pravi Grgo. »Jaz sem to vzel v prenešenem smislu. Mislim namreč na ljudi, na človeški jezik. Koliko dobrega stori jezik poštenega in vplivnega človeka! Ena sama dobra beseda in reveži dobijo kruha in še marsikaj. Beseda sodnika na primer,

lahko reši obtožencu življenje! Da, jezik, to je najboljše!«

Baron se je nasmehnil:

»Ze vidim, da precej misliš, Grgo. Prav. Toda jutri mi za kosilo pripravi tisto, kar je po tvojem mnenju najslabše!«

Grgo se pokloni in gre.

Drugi dan opoldne pa postavi pred radovednega barona — spet svinjski jezik.

»Oho«, zavpije baron. To je ena in ista jed. Včeraj je bila najboljša, danes je pa najslabša — kako to?«

»I, tako«, pravi kuhar. »Mislim sem spet na ljudi. Kakor je jezik poštenjaka velika dobrota za marsikoga, prav tako je jezik hudobneža najhujše gorje mnogim ljudem. Zloben človek s svojim lažljivim in strupenim jezikom odjeda svojemu bližnjemu kruh, mu krađe čast ter ga tako tira do obupa, v katerem si marsikateri nearečnež celo vzame življenje. O, gospodar moj, če vse to premislite, mi boste pritrdili, da je jezik najslabša stvar na svetu!«

Baron je pokimal, potrepljal zvestega kuharja po rami in ga imel odslej še rajši.

Nehvaležna kukavica

Pravijo, da je kukavica najbolj nehvaležna ptica, kajti njena mati odloži jajčeca v tujem gnezdu, kjer se mlada kukavica zvali, a za plačilo zmeče iz gnezda vse mladičke in zagospodari sama.

In tako se je pripetilo stari taščici. Pa si je starka dobro zapomnila kukačičje jajčece in neko leto ga je spet našla med svojimi jajčki v gnezdu.

Taščica je dobra in usmiljena ptička. Pustila je jajce, da se je zlegel mladiček in potem jela budno paziti nanj, ki je ves negoden in gol čepel med njenimi otroci.

Mala kukavica je mnogo hitreje rasla kakor mlade taščice in je kmalu hotela zagospodovati v gnezdu.

Tedaj je zafrfotala nad njo starka in jo s kljunom kavanila, da ji je hitro pošlo veselje.

Kukavička je pa kmalu pozabila prvi opomin dobre svoje krušne matere. Spet se je spravila nad mladičke, jih hotela spodrinuti in kar pometati iz gnezda.

Tudi zdaj jo je stara taščica oključala, a vse ni nič pomagalo.

Starka je sprevidela, da mora s kukavico kaj ukreniti, sicer še ni bila godna, vendarle jo je starka s pomočjo svojega samca spravila iz gnezda. Ker

je bila usmiljena, je dala kukavico v zapuščeno gnezdo stare veverice in ji je še vedno prinašala hrano.

Mlada kukavica je bila užaljena. Sama je hotela nazaj v svoje staro gnezdo, kjer se je bila izvalila. Hotela je pometati venkaj mlade taščice in zavladati v njem. Pa so bile njene kreljuti še premalo razvite in padla je na tla.

Prav tedaj je letel mimo skobec, ki je šel iskat hrano za svoje požrešne mladiče. Ko je zagledal na tleh mlado kukavico, se je razveselil, pograbil jo je s svojim močnim kljunom in odletel.

Kukavica je zaslutila nesrečo. Upirala se je, a zaman, nič ji ni pomagalo. Kmalu je žalostno končala v lačnih kljunih mladih skobcev, ki so si potem zadovoljno brisali svoje kljunčke ob mehkem puhu, saj jim je slastno kuka-vičje meso dobro teknilo.

Stara taščica je vse to gledala skrita v gostem vejevju. Hudo ji je bilo, a mladičku ni mogla pomagati, kajti če bi se bila prikazala in se zavzela za pognjavlo kukavico, bi si jo bil požrešni skobec takoj privoščil za večerjo.

Gustav Strniša

Iz življenja trinoga Dijoniza

II.

V zadnji številki smo obljubili, da vam povemo, kako se je nekoč tudi velikemu trinogu omeščalo srce. Nu, poslušajte!

V Dijonizovi prestolnici sta namreč živela prijatelja Damon in Fitija, ki sta bila zmerom skupaj in ki sta se imela nad vse rada. Lepega dne so pa Dijonizovi vojaki prijeli Damona, češ, da se je zarotil proti kralju, in ga odvedli v ječo. Obsodili so ga kratkomalo na smrt. Damonu se je posrečilo prepro-siti Dijoniza, da je preložil izvršitev smrtnne kazni za tri dni, da bi lahko prej še obiskal v oddaljenem kraju svojo sestro, za katero je moral skrbeti, ker ni imel več roditeljev. Dobil je dovoljenje, edino s pogojem, da bo med tem sedel njegov prijatelj v ječi; Dijoniz je prisegel, da da Fitija usmrtiti, ako se Damon v treh dneh ne vrne. Rad je šel Fitija za prijatelja v ječo. A tretjega dne Damona še ni bilo nazaj; Dijoniz, ki je imel o ljudeh samo slabo mnenje, je seveda mislil, da je pobegnil in izdal prijatelja.

Dan se je nagibal h koncu, a Fitija je ostal miren, rekoč, da ne bo nikoli zdvomil o svojem prijatelju, če bi tudi moral umreti zanj. Približala se je izvršitev obsodbe. Odvedli so ga na morišče, a v zadnjem trenutku se je Damon ves zasopel preril skozi množico, objel prijatelja, se mu zahvalil in povedal, da ga je spotoma zadržala strašna nevihta. Nato je rekel, da je pripravljen umreti.

Novico o Damonovi vrnitvi so takoj ponesli Dijonizu, in prvičrat v njegovem življenju mu je ganjenost prevzela srce. Poslal je sle, ki so privedli mladeniča v njegovo palačo, ju prisrečno sprejel, jima podaril življenje in ju poprosil, naj sme biti tretji v njuni prijateljski zvezi, ker sta edina človeka, ki sta doslej premagala njegovo veliko nezaupanje do ljudi.

Konec.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Težko pričakovano knjižno nagrado sem z veseljem sprejel. Srčna hvala! Prav lepo Te pozdravlja hvaležni

**Radoš Barovič, uč. III. razr.
v Trbovljah II.**

Podlasica. Podlasica zagleda mrtvega ptička na tleh. Hitro zleze iz svojega brloga in ga požre.

**Branko Arko, uč. I. razr. drž. real. gimn.
v Št. Vidu št. 101.**

Dobri čuvaj. Pastir pase ovce na pašniku. Pes čuvaj mu zvesto pomaga. Zdajci se pa približa mirni čredi krvoločni volk. Pes čuvaj ga takoj zapazi in ga nažene s praznim žrelom domov. Zaradi tega poginejo volku lačni mladiči.

**Vida Dolinar, uč. I. razr. real. gimn.
v Celju.**

Zgodba o zajcu. Zajček se odpravi v zeljnik po zelje. Lovec pa zapazi in ustrelj — zajček mrtev obleži!

**Peter Bahovec, uč. III. razr.
na Ledini v Ljubljani.**

Vsakdanja povest. Nekoč je živel človek, ki je umrl baš na dan svoje smrti. Nato so prišli pogrebci in ga pokopali.

**Ciril Gabrenja, uč. IV. razr. osn. šole
na Rakeku.**

Nekaj nenavadnega. Videla sem nekoč, kako so zajčki poljubljali kužka!

**Kristina Potočnik, uč. I. razr. mešč. šole
v Škofji Loki, spodnji trg 32.**

Dragi stric Matic! Pred božičnimi prazniki sem šel v gozd po božično drevesce in po mah. Zdajci sem zagledala pred seboj leseno koč čarovnice. Lahko si misliš, kaka groza me je obšla. Pustila sem vse skupaj in kar moči hitro zbežala proti domu. Tudi ti bi se bil gotovo ustrašil! Če prideš kedaj na Vič, Te popeljem tja, ako hočeš! Lepo Te pozdravlja

**Fanči Nered, Rožna dolina c. IX. št. 3
p. Vič pri Ljubljani.**

Draga Fanči! Srčno se Ti zahvaljujem, da si mi povedala, kje živi čarovnica. Zdaj gotovo ne pojdem nikoli več na Vič, zakaj tudi jaz se je strašno bojim! Lepo Te pozdravlja
stric Matic.

Bundek in Antica. Pred mnogimi leti je imel moj stric psička Bundka in mucko Antico. Kužek in mucka sta se imela srčno rada; skupaj sta jedla iz iste skleda, skupaj spala na isti postelji in se skupaj igrala. Bundek je pomagal Antici loviti miši, s čimer sta se mojemu stricu še posebno prikupila. Ko je prišel nji konec, ju je pokopal na svojem vrtu in jima zasadil na grob spominčico in mačehe.

**Nada Krašovec, uč. IV. razr.
št. Vid pri Stični.**

Volk in lisica. Na zimski poljani se srečata volk in lisica. Volk zabruna: »Joj, prejoj, kako lačen sem!« Lisica pa zagodrnja: »Bo že bolje, ko Te bo lovec ustrelil!« Tisti mah odjekne pok in lisica se zgrudi mrtva. Volk je pa ujel zajca in ga pohrustal.

**Joško Divjak, dijak real. gimn. I. c.
v Mariboru.**

Lisica. Lisica je imela mladiča. Nekoč je šla po gozdu iskat hrane. Tedaj jo zasači lovec in jo ustrelj. Tako je mladiček nenadoma izgubil mater.

**Alfonz Brzič, dijak I. real. gimn.
v Celju.**

Kjer se prepirata dva — tretji dobiček ima! Dva psa se trgata za kos mesa. Mimo pride tretji pes. »Hej, prijatelja, jaz vama razdelim meso«, se ponudi novodošli in razpolovi meso. »Ta kos je večji«, si misli in malo odgrizne. »Zdaj je pa tisti kos večji« — nu, pa še tam odgrizne. Tako je pojedel ves kos mesa!

**Marica in Betka Koželj
v Tržiču, Glavni trg.**

Požrešnost. Nekoč se srečata dve sestri lisici. Ker sta bili obe lačni, sta šli skupaj za plenom po gozdu. Naposled sta se splazili na dvorišče neke hiše, kjer je stal kurnik. Toda pes, ki je spal na dvorišču, ju je videl in nagnal. Ker nista našle hrane, sta druga drugo požrle.

**Irena Dolinar, uč. III. razr.
v Petrovčah pri Celju.**

Metuljčka. Na travniku se srečata dva metuljčka. Eden je bil bel, a drugi pišan. Pisani metuljček zaničuje belega, češ, saj nimaš vrhnjega oblačilca. Ti ni-

si za v nikako družbo, ker letaš v sami srajčki. Poglej mene, kako lepo obleko imam jaz. Ko to izreže pisani metuljček, priteče deček z metuljčnico ter ga ujame, belega pa pusti na svobodi. Kdor visoko leta, nizko pade.

Matko Kosec, uč. II. raz. os. š. na Polju.

Ptčki pozimi. V naši krmilnici na vr-tu sta se na božični dan srečali senica in taščica. Lepo sta se pozdravili po svoje in zahvaljevale našemu Milošu, ki jima je natrosil drobtinic.

Vidic Božidar, I. mešč. šola v Tržiču na Gorenjskem.

Jež in kača. Kača se je priplazila do ježa, ki si je iskal živeža. Ko je jež zapazil kačo, je obstal in počakal, da se mu bo kača približala. Ko je bila kača že čisto blizu, se jež premakne in vname strašen boj. Kača je začela ječa pikati, a ježu to ni nič škodovalo. Kmalu je začela kača omagovati, a jež jo je slastno pojedel. Tako si je jež privoščil mastno pečenko.

Ožej Dušan, uč. II. real. gimnazije v Marenbergu.

Pajek in muha. Pajek je pripovedoval muhi o lepih, starih časih in je zatrjeval prijateljstvo. Muha je sladkim besedam nasleda, približala se je pajku in se vjela v mrežo. Tudi človek se večkrat ujame v mrežo sladkim besedam, a hudobnemu srcu.

Zvonka Blaznik, uč. 6.a raz. osn. šole na Vodah, Trbovlje.

Žaba in muha. Muha je plezala po lo-kvanju. Kar se ji prikaže žaba in muha ji reče: »Jeli znaš tudi ti tako plezati.« Žaba pa reče »Ham« in je zadovoljna pohrustala muho.

Logar Adolf, uč. I. razr. mešč. šole v Mežici.

Zakaj psi zajce sovražijo? Nekdaj so bili psi in zajci dobri prijatelji. V hudi zimi jih je zelo zeblo. Da si ogrejejo pre-mražene ude, so si zakurili velik ogenj. Psi so se hoteli greti bližje ognja, zajce pa so odrivali nazaj. To pa je zajce zelo ujezilo in so sklenili, da porinejo naj-predrznjšega psa v ogenj. In res so storili tako. Psi so to zajcem zelo za-merili in jih zaradi tega še danes hudo preganjajo. Kot znak pa imajo psi še vedno ožgane tace.

Mira Jerala, uč. I.b raz. žen. drž. real. gimnazije v Zagrebu.

Pikove sanje. Pik leži za pečjo in spi. Pride velika, lepa, bela muca in pravi: »Če ne boš več sovražil mojega rodu, se ti izpolni ena želja. Pik premišljuje: Dolge, ravne noge, (njegove so kratke in krive) to bi bilo lepo, mehka blazini-ca, klobasa, več metrov dolga. — Hm! — Zmagale so noge. In glej — že se ravna in rasejo, rasejo. Dolge so ka-kor noge sosedovega Cimbrota. »Do-volj, dovolj, kakšen pa bom?« žalostno zatuli Pik in se zbudi. »Hvala Bogu, da imam še svoje krive, kratke nogice in smem še nadalje preganjati muce.«

Šentjunc Mira, uč. I. razr. mešč. šole v Slovenjgradcu.

Nesrečna miška. V kleti bogatega kmeta je bilo polno različnih dobrot. To je bilo dobro znano mali miški Golorep-ki, ki je te dobrote pogosto obiskovala. Kmet je kmalu opazil, kakšnega gosta ima v kleti. Brž je nastavil past. Golo-repka je »seveda izvolila dišečo slanino, toda ojoj! Past se je sprožila in nepre-vidni Golorepki je odbila zadnja ura.

Janša Silva, uč. II. raz. mešč. šole na Jesenicah.

Stiska tete Lije. Lakota je nastala med zvermi. Teta Lija je morala skrbeti za troje mladih, zato je bila v hudi sti-ski. Nekoč gre proti vasi, misleč da ugrabi kokoš. Za debelo smreko je čakal lovec na tatu, ki vsako noč davi ko-koši. Puška počí, ona pade in obleži za vedno. Lovec vzame kožo in odide. Liš-ček, Rjavček in Zvitorepček pa so jo za-man čakali in končno so revčki od gla-du poginili.

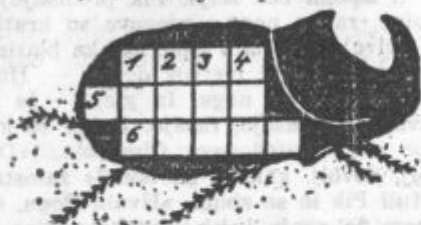
Šlajpah Marija, uč. I.a raz. II. drž. real. gimnazije v Ljubljani.

Listnica uredništva

Uganke iz zadnje številke »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Alfonz Brzič, dijak real. gimn. v Celju; Joško Divjak, dijak real. gimn. v Mariboru; Kristina Potočnikova, uč. mešč. šole v Škofji Lo-ki; Marko Sajovic, uč. osn. šole na Pra-gerskem; Mihec Vrhovec, uč. osn. šole v Krizevcih; Milena Rajner, uč. mešč. šole v Kranju; Zdenka Meliharjeva, uč. osn. šole v Velenju; Ivan Likar, dijak gimn. v Ljubljani in Majda Pretnerjeva, uč. osn. šole na Jesenicah. Kovačič Julij, dijak I. raz. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, pra-vilno rešil samo rebus in dopolnilnico. Smerkolj Silva, učenka II. raz. II. drž. gimn. v Ljubljani. Joško Ambrožič, uč. IV. raz. na Ledini v Ljubljani. Matko Kosec, uč. II. raz. osn. šole na Polju.

Križanka »Rogač«

Vodoravno: 1. čevlarsko orodje; 5. hrošč; 6. kuhinjska posoda.

Navpično: 1. nedoločena skupina; 2. del goveje vprege; 3. industrijska rastlina; 4. sorodnik.

Orožnik, ki vestno opravi svojo službo

Rešitev:

I. vožnja: Orožnik pelje hudodelca B na drugo stran vode in se vrne sam nazaj.

II. vožnja: Orožnik pelje hudodelca A na drugo stran vode in se vrne nazaj s hudodelcem B.

III. vožnja: Orožnik pelje hudodelca C na drugo stran vode in se vrne sam nazaj.

IV. vožnja: Orožnik pelje hudodelca B v drugič na drugo stran obrežja in nadaljuje nato svojo pot dalje z vsemi tremi potepuhi z mirno vestjo, da je izpolnil strogo povelje.

Trije vojaki v enosedežnem čolnu

Rešitev

1. vožnja: Oba dečka se peljeta na drugo stran reke, eden izstopi, a drugi pelje čoln nazaj.

2. vožnja: Eden vojak se pelje na drugo stran reke, izstopi, a deček, ki je prej tam ostal, pelje čoln nazaj.

3. vožnja: Spet se peljeta oba dečka na nasprotno stran. Eden izstopi, drugi pelje čoln nazaj.

4. vožnja: Drugi vojak se prepelje na nasprotno stran, deček pa, ki je preje tam ostal, pa pelje čoln nazaj.

5. vožnja: Spet jadrate oba dečka na drugo stran reke; Eden izstopi, drugi vesla nazaj.

6. vožnja: Tretji vojak se pelje na nasprotno stran, deček pa, ki je preje ostal tam, pelje čoln nazaj. Vsi trije vojaki so na drugi strani reke, korakajo hitro dalje, a dečka sta pa zopet sama v čolnu vsa zadovoljna.

Razdelitev malinovca

Tri osebe si naj med seboj razdele 21 steklenic, od katerih je sedem steklenic docela polnih, sedem steklenic do polovice napolnjenih z malinovcem in sedem steklenic praznih. Razdeliti ga je treba tako, da dobi vsaka oseba enako število steklenic in enako množino malinovca. Kako bomo delili?

Povečanje ribnika

Slika (a) nam kaže ribnik v kvadratu, ob katerem stojе na oglih štiri stare smreke.

Lastnik želi ta ribnik povečati v dvojno velikost, vendar tako, da bo ribnik imel še zmeraj obliko kvadrata in prav tako morajo ostati tudi štiri smreke. Kako je treba izvršiti ta načrt?

Rešitve

Rešitev izpopolnilnice: Naprej, za stave Slave, na boj junaška kri! Za blagor očetnjave naj puška govori!

Rešitev črkovnice: Začneš na sredi in jemlješ po eno črko naprej in eno nazaj, da dobiš: *Kar si sejal to boš žel!*

Star napis: Beri vsako besedo nazaj, pa dobiš: *Blagor njim, ki so do trpeli.*

Rešitev zemljepisne uganke: Kosta njevica, Radovljica, Apače, Novo mesto, Jesenice. — *Kranj.*

Rešitev križanke »Akvarij«

Vodoravno: 3. posel; 6. omara; 7. danes.

Navpično: 1. komar; 2. neres; 3. pod; 4. sani; 5. las.

Rešitev rebusa

Laž ima kratke noge.

